

Robert Galbraith

Ondskapens kall

Oversatt av Heidi Grinde

CAPPELEN DAMM

Robert Galbraith
Originalens tittel: *Career of Evil*
Oversatt av Heidi Grinde

Copyright © 2015 J.K. Rowling

First published in Great Britain in 2015 by Sphere

The moral right of the author has been asserted.
All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain,
are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.
All rights reserved.

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2016

ISBN 978-82-52-58645-9 (De Norske Bokklubbene)
ISBN 978-82-02-50238-6

1. utgave, 1. opplag 2016

Cover Design & Photography: Nico Taylor © Little Brown Book Group Limited 2015

Sats: Type-it AS, Trondheim 2016
Trykk og innbinding: ScandBook UAB, Litauen 2016
Satt i Sabon 9,5/12 og trykt på 70 g Enso Lux Cream 1,6.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Kapitteleverskriftene er sangtekster, og er gjengitt både på originalspråket og på norsk.

See pages 522–526 for full credits.
Selected Blue Öyster Cult lyrics 1967–1994 by kind permission
of Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd.
www.blueoystercult.com
'Don't Fear the Reaper: The Best of Blue Öyster Cult'
from Sony Music Entertainment Inc available now
via iTunes and all usual musical retail outlets

Til Séan og Matthew Harris.

Gjør hva dere vil med denne dedikasjonen,
men bruk den ikke –
bruk den ikke –
på øyenbrynene.

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil ...

BLUE ÖYSTER CULT, «CAREER OF EVIL»

TEKST AV PATTI SMITH

*Jeg velger å stjele det du viser fram
og unnskyldte vil jeg aldri –
jeg kan ta deg, du er min.*

Ondskap er blitt mitt kall ...

I

2011

This Ain't the Summer of Love

Ikke vår kjærlighets sommer

Han hadde ikke greid å skrubbe vekk alt blodet hennes. En mørk strek lå som en parentes under neglen på venstre langfinger. Han begynte å skrape den vekk, selv om han egentlig likte å se den der – et minne om gårsdagens gleder. Etter et minutts forgieves forsøk på å få blodranden vekk, stakk han den blodige neglen i munnen og sugde. Den metalliske smaken brakte tilbake lukten av blodkaskadene som hadde plasket mot det flislagte gulvet, sprutet mot veggene, gjennombløtt jeansen hans og gjort de ferskenfargede håndklærne – tykke, tørre, prydelig sammenbrettet – til blodige filler.

Fargene virket klarere denne formiddagen, verden som et vakrere sted. Han følte seg rolig og oppløftet, som om han hadde tatt henne opp i seg, som om hennes liv var blitt sprøytet inn i årene hans. Når du hadde drept dem, tilhørte de deg, et eierskap som gikk langt utover det du opplevde med sex. Bare det å vite hvordan de så ut i dødsøyeblikket var langt mer intimt enn noe to levende kropper kunne oppleve.

Det gikk et støt av opphisselse gjennom ham ved tanken på at ingen visste hva han hadde gjort eller hva han planla som neste skritt. Han hadde fred med seg selv og var lykkelig der han sto lent opp mot den varme husveggen i det bleke aprilsol-

skinnenet og sugde på langfingeren med blikket vendt mot huset på den andre siden av gaten.

Det var ikke noe lekkert hus. Helt alminnelig. Likevel et bedre sted å bo, han innrømmet det, enn den trange leiligheten der gårsdagens klær, stive av størknet blod, lå i svarte søppelposer og ventet på å bli brent, og der de skinnende knivene, vasket og rensset med klorin, lå stukket inn bak det u-formede røret under utslagsvasken.

Huset hadde svart smijernsgjerde og en liten forhage med en plen som burde vært klippet. To hvite gatedører tett inn til hverandre, side om side, viste at det fireetasjes huset var blitt ominnredet og oppdelt i leiligheter. I første etasje bodde en pike som het Robin Ellacott. Skjønt han hadde sørget for å finne ut det riktige navnet hennes, kalte han henne bare Sekretæren inne i sitt eget hode. Han hadde nettopp sett henne gå forbi karnappvinduet, hun var lett å kjenne igjen på det lyse håret.

Å betrakte Sekretæren var et ekstra pluss, en tilleggsnytelse. Han hadde noen timer til overs, så han hadde bestemt seg for å dra hit og se på henne. I dag var en hviledag mellom den herlige gårsdagen og morgendagen, mellom tilfredsstillelsen over hva han hadde gjort og spenningen ved det som skulle komme.

Døren til høyre åpnet seg brått, og Sekretæren kom ut sammen med en mann.

Han sto fortsatt lent mot den varme veggen og stirret oppover gaten med profilen vendt mot dem, slik at det kunne se ut som om han sto og ventet på en venn. Ingen av dem verdiget ham et blick. De gikk side om side bortover gaten. Etter at han hadde gitt dem et minutts forsprang, bestemte han seg for å følge etter.

Hun hadde på seg jeans, en lett jakke og boots med lave hæler. Nå, da sollyset falt på det lyse håret, så han at det hadde et lite rødskjær. Han syntes han kunne merke en viss reservert-het mellom de to; de snakket ikke sammen.

Han var flink til å tolke mennesker. Han hadde tolket og sjarmert jenta som hadde dødd mellom de blodige, ferskenfargede håndklærne dagen før.

Han fulgte etter dem langs den lange gaten med bolighus på

begge sider, han slentret av gårde med hendene i lommen som om han var på vei for å handle, og det var helt naturlig med solbriller denne lyse formiddagen. Den milde vårbrisen rusket lett i trærne. Ved enden av gaten svingte paret til venstre inn på en bred, trafikkert hovedgate med kontorbygninger på begge sider. Det glimtet i store speilglassruter høyt der oppe da de gikk forbi bygningen som huset Ealings bydelsadministrasjon.

Sekretærens kjæreste eller leieboer eller hva han nå var – rene trekk, kraftig hake i profil – sa et eller annet til henne. Hun svarte kort uten å smile.

Kvinner var så smålige, sjofle, gemene og egoistiske. Gretne kjerringer som forventet at menn skulle gjøre dem lykkelige. Først når de lå døde og tomme foran deg, ble de rene og mystiske og til og med vidunderlige. Da tilhørte de deg, de kunne hverken krangle eller kjempe eller gå sin vei, de var dine og du kunne gjøre hva du ville med dem. Den andres døde kropp hadde vært slapp og tung dagen før etter at blodet hadde rent ut av den: hans leketøy, hans dukke i menneskestørrelse.

Han fulgte Sekretæren og kjæresten videre gjennom det travle Arcadia-kjøpesenteret, smøg seg i hælene på dem lik en ånd eller gud. Kunne lørdagsshopperne i det hele tatt se ham, eller var han på et vis blitt forandret, blitt dobbelt i live – hadde han fått usynlighetens gave?

De hadde kommet fram til en bussholdeplass. Han hang rundt i nærheten, lot som om han kikket inn gjennom døren til en etnisk kafé, studerte pyramider av frukt utenfor en dagligvarebutikk, voktet på speilbildene deres i avis kioskens vindu mens han stirret på pappmasker av prins William og Kate Middleton.

De skulle ta 83-bussen. Han hadde ikke mye penger på seg, men det var så deilig å se på henne at han ville fortsette en stund til. Da han gikk inn i busen bak dem, hørte han mannen nevne Wembley Central. Han kjøpte billett og fulgte etter dem opp til øvre plan.

Paret satte seg ved siden av hverandre lengst fremme i busen. Han fant seg en plass like ved, ved siden av en dame som ble sur da han tvang henne til å flytte vekk handleposene. Av og til kunne han høre stemmene til de to over stemmesurret

fra de andre passasjerene. Når Sekretæren ikke snakket, stirret hun ut av vinduet uten et smil. Uansett hvor de skulle hadde hun ikke lyst til å dra dit, det var han sikker på. Da hun skjøv en hårlokk vekk fra øynene, så han at hun hadde forlovelsesring. Hun skulle altså gifte seg ... trodde hun, iallfall. Han dukket ned i den oppslåtte jakkekragen for å skjule et svakt smil.

Den varme formiddagssolen flommet inn gjennom de grimete bussvindueene. En flokk menn kom på og tok opp resten av de ledige setene. Et par av dem hadde på seg røde og svarte rugbyskjorter.

Plutselig forekom det ham at dagen ikke var fullt så strålende lenger. Slike skjorter, med halvmåne og stjerne på, ga ham assosiasjoner han ikke likte. Minnet ham om en tid da han ikke følte seg som en gud. Han ville ikke at denne lykkelige dagen skulle flekkes og tilsøles av gamle minner, vonde minner – men det var som om opprømheteren brått rant ut av ham. Han ble sint – en unggutt i gruppen møtte blikket hans, men ble skremt og så raskt bort – reiste seg og gikk mot trappen.

En far og hans lille sønn holdt seg godt fast i stangen ved siden av bussdøren. Raseriet eksploderte dypt nede i magen: *Han* skulle hatt en sønn. Eller rettere sagt, han skulle hatt en sønn *ennå*. I fantasien så han sønnen stå ved siden av ham, se opp på ham med heltedyrkelse i blikket – men sønnen var borte for lenge siden, og det skyldtes ene og alene en mann ved navn Cormoran Strike.

Han skulle ta hevn over Cormoran Strike. Ramme ham hardt, knuse ham.

Da han sto på fortauet, så han opp mot bussens frontrute og fikk et siste glimt av Sekretærens gylne hode. Om mindre enn tjuefire timer skulle han se henne igjen. Tanken hjalp, dulmet det brå raseriet som Saracens-skjørtene hadde vakt i ham. Bussen rumlet videre, og han gikk med lange skritt i motsatt retning og beroliget seg selv mens han gikk.

Han hadde en vidunderlig plan. Ingen visste noe. Ingen hadde mistanke. Og hjemme i kjøleskapet lå noe helt spesielt og ventet på ham.

A rock through a window never comes with a kiss.

BLUE ÖYSTER CULT, «MADNESS TO THE METHOD».

En stein gjennom et vindu kommer aldri med et kyss.

Robin Ellacott var tjuseks år gammel og hadde vært forlovet i over et år. Hun skulle ha giftet seg for tre måneder siden, men bryllupet var blitt utsatt da hennes fremtidige svigermor døde brått og uventet. Mye hadde hendt i de tre månedene siden bryllupet skulle ha stått. Ville forholdet mellom henne og Matthew vært bedre hvis de hadde avgitt ekteskapsløftet, undret hun. Ville de ha kranglet mindre hvis hun hadde hatt en glatt gullring på fingeren i tillegg til safirringen som hadde begynt å sitte litt slarkete på fingeren i det siste?

Mens Robin kjempet seg fram mellom grushaugene i Tottenham Court Road mandag morgen, gikk hun i tankene gjennom krangelen fra dagen før. Frøet ble sådd selv før de dro på rugbykampen. Det virket som om Robin og Matthew kranglet hver eneste gang de hadde vært sammen med Sarah Shadlock og kjæresten hennes, Tom – noe Robin hadde påpekt da krangelen, som hadde bygd seg opp siden kampen, fortsatte langt inn i de små timene.

«Herregud, Sarah forsøkte bare å skape ufred, fatter du ikke det? Det var *hun* som spurte og spurte om ham og ikke ville gi seg, det var ikke jeg som begynte ...»

De evinnelige gravearbeidene omkring Tottenham Court Road T-banestasjon hadde lagt hindringer i veien for Robin

helt siden hun begynte i det private etterforskningsbyrået i Denmark Street. Humøret hennes ble ikke bedre da hun snublet i en stor pukkstein; hun vaklet noen skritt før hun fikk balansen igjen. En storm av plystring og frekke tilrop strømmet mot henne fra en avgrunnsdyp grøft i gaten, full av arbeidsfolk med vernehjelm og refleksjakker. Hun enset dem ikke, men ble rød og gjorde et kast med hodet for å få det rødgylnne håret ut av øynene. Tankene vendte ubønnhørlig tilbake til Sarah Shadlock og hennes slu, vedvarende spørsmål om Robins sjef.

«Han er *merkelig* tiltrekkende, ikke sant? Ser litt sliten ut, liksom, men det har aldri gjort meg noe. Er han så sexy i virkeligheten? En svær kar, ikke sant?»

Robin hadde sett hvordan Matthew knep leppene sammen da hun forsøkte å besvare spørsmålene i en kjølig, likeglad tone

«Er det bare dere to på kontoret? Er det sant? Ingen andre ansatte overhodet?»

Kjerring, tenkte Robin. Vanligvis var hun en vennlig sjel, men vennligheten hadde aldri omfattet Sarah Shadlock. *Hun visste nøyaktig hva hun drev med.*

«Er det sant at han ble dekorert i Afghanistan? Er det? Wow – så han er krigshelt også, da?»

Robin hadde gjort hardnakkede forsøk på å stanse Sarahs sololovsang over Cormoran Strike, men uten hell – da kampen var slutt, var Matthew blitt tydelig kjøligere mot sin forlovede. Men hans mishag hadde ikke hindret ham i å fleipe og le med Sarah på vei tilbake fra Vicarage Road, og Tom – en sløv og kjedelig type, etter Robins mening – klukklo med, uten å oppfatte understrømningene.

Robin ble dyttet og puffet av forbipasserende som også bautet seg fram mellom de åpne grøftene, gikk gjennom skyggen av det gitterlignende, monolittiske betongmonumentet Centre Point og kjente sinnet boble opp igjen da hun husket det Matthew hadde sagt ved midnatt, da krangelen flammert opp igjen.

«Du kan faen ikke la være å prate om ham! Jeg hørte hva du sa til Sarah ...»

«Det var ikke *jeg* som begynte å snakke om ham, det var *henne*, du hørte ikke etter ...»

Men Matthew hadde imitert henne med generisk kvinne-
stemme, lys og skingrende og imbesil: «Å, *han har så nydelig
hår ...*»

«Herregud, du er så jævla paranoid!» skrek Robin da. «Det
var *Sarah* som drev på om det jævla håret til Jacques Burger,
ikke *Cormoran*, og alt jeg sa var ...»

«*'Ikke Cormoran'*,» gjentok han med den samme ånds-
svake, pipende røsten. Da Robin rundet hjørnet til Denmark
Street, var hun like rasende som hun hadde vært åtte timer tid-
ligere, da hun stormet ut av soverommet for å sove på sofaen.

Sarah Shadlock, helvetes Sarah Shadlock, som var studieka-
merat av Matthew og hadde forsøkt så intenst hun kunne å ta
ham fra Robin, jenta som ventet hjemme i Yorkshire ... Hvis
Robin hadde kunnet være sikker på at hun aldri kom til å se
Sarah igjen, ville hun vært overlykkelig, men Sarah var invitert
til bryllupet i juli, Sarah ville uten tvil fortsette å forpeste livet
for dem etter at de var gift, og kanskje ville hun også en dag
forsøke å snoke seg inn på Robins kontor for å treffe Strike
– hvis da interessen hennes var ekte, og ikke bare et middel til
å skape ufred mellom Robin og Matthew.

Jeg vil aldri presentere henne for Cormoran, tenkte Robin
arrig da hun nærmet seg budet som sto utenfor døren til kon-
toret. Han hadde en skriveplate i den ene, behanskede hånden
og en avlang, firkantet pakke i den andre.

«Er den til Ellacott?» spurte Robin da hun kom så nær at
han hørte henne. Hun ventet en sending med engangskameraer
i elfenbensfarget kartong som skulle være gaver til gjestene ved
bryllupsmiddagen. Arbeidstiden hennes hadde vært så uregel-
messig i det siste at det ble lettere å sende ting hun hadde kjøpt
på nettet, til kontoret fremfor til hjemmeadressen.

Budet nikket og rakte fram skriveplaten uten å ta av seg
motorsykelhjelm. Robin kvitterte og tok imot pakken som
var mye tyngre enn hun hadde ventet; da hun stakk den under
armen, kjentes det som om en stor, tung gjenstand gled rundt
inne i esken.

«Takk,» sa hun, men budet hadde allerede snudd seg vekk
og svingt benet over motorsykkelen. Hun hørte at han kjørte
vekk da hun låste seg inn.

Hun gikk opp metalltrappen som snodde seg rundt den ødelagte fugleburheisen, føttene klang mot metallet og ga gjenlyd i veggene. Det glimtet i glassdøren da hun låste opp og åpnet den, og det inngraverte navnet – C. B. STRIKE, PRIVAT ETTERFORSKER – dannet en mørk kontrast.

Hun hadde kommet tidlig med vilje. De var nedsnødd i arbeid for tiden, og hun ville få unna noe papirarbeid før hun begynte sin daglige overvåkning av en ung, russisk pole dancer. Hun hørte tunge fottrinn fra etasjen over, og sluttet av det at Strike fremdeles var i leiligheten ovenpå.

Robin la den avlange pakken på skrivebordet, tok av seg kåpen og hengte den og vesken på en knagg bak døren, tente lyset og fylte vannkjelen og satte den på før hun rakte hånden ut etter den skarpe brevåpneren på skrivebordet. Hun husket hvordan Matthew hadde nektet plent å tro at det var rugbyspilleren Jacques Burgers krøllete manke hun hadde snakket pent om, fremfor Strikes korte og krusete som oppriktig talt lignet kjønnsår, og stakk kniven sint inn i pakken, rev papiret av og vrent opp esken.

Et avskåret kvinneben var stappet sidelengs inn i esken, tærne var bendt bakover for å gi plass til foten.